

Haat me

Van dezelfde auteur

Verliefd en verloren
Wanhopig verliefd
Laat me sterren zien

HAAT ME

LIZZIE VAN DEN HAM

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Haat me
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk april 2017
ISBN 9789463426947
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Dorogaya.’

De warme, lieve stem van haar moeder maakte haar wakker. Svetlana draaide zich slaperig om en reikte naar de *tablet* op haar nachtkastje om haar wekker uit te zetten. Ze kreunde toen haar hand een harde muur raakte in plaats van het tafeltje naast haar bed. Toen pas werd ze echt wakker en realiseerde ze zich dat ze niet meer in haar oude studioflat was.

‘Dobroye utro,’ ging haar moeders stem in het Russisch verder, de woorden uitsprekend die ze al vijf jaar lang op haar tablet had staan. Oude opnames. *‘Goeiemorgen, lieverd.’*

‘Mogge, mam,’ mompelde ze met een glimlach voordat ze haar ogen opende en de kamer rondkeek. Dat was ook zo: ze was in haar nieuwe appartement op Desida Een, niet in haar studentenflatje op Mars. En haar moeder was hier natuurlijk ook niet. Mevrouw Ivanova lag begraven op de Elitaire begraafplaats onder de koepel van Novi Moskou.

Svetlana stond op rekte zich uit voor het grote raam van haar kamer, dat momenteel uitzicht bood op de Grote Rode Vlek, de gigantische werverstorm die al eeuwen op het oppervlak van Jupiter raasde. *‘Zo prachtig,’* fluisterde ze tegen zichzelf. Het was nog steeds niet helemaal tot haar doorgedrongen dat ze hier was: op het grote Desidaanse ruimtestation dat om Jupiter draaide. Jarenlang had ze ervan gedroomd om hier te kunnen werken, en nu was het zo ver. Ze was stagiaire op de afdeling Handelsrelaties en Commercie. Vorige maand was ze afgestudeerd aan de universiteit van Noord-Mars.

Een paar jaar geleden nog had ze hemel en aarde moeten bewegen om daar te mogen studeren. Of eigenlijk hemel en Ganymedes, waar ze vroeger met haar ouders woonde. Een van de Russische manen van Jupiter. Na de dood van haar

moeder was haar vader zo overbezorgd geweest dat hij haar geen moment uit het oog wilde verliezen en haar continu wilde beschermen. En dat snapte Svetlana ook wel: haar moeder was vermoord door rebellen. Ze waren er alleen nooit achter gekomen waarom, dus wat haar vader betreft kon het noodlot elk moment toeslaan.

De afgelopen vier jaar had ze onder een schuilnaam aan de uni gestudeerd. Ze was Lana Petrova geweest, en al haar medestudenten hadden haar ook onder die naam gekend. Zelfs de mensen voor wie ze nu bij het handelskantoor op Desida Een werkte, wisten niet wie ze echt was. Soms voelde het alsof ze helemaal niemand had: geen familie, en geen vrienden die haar écht kenden.

Hoewel dat niet helemaal waar was. Er was één vriendin van haar die wel wist wie ze echt was, en dat was Tori Weiss. Lana en Tori hadden elkaar leren kennen tijdens een zomerkamp op Aarde, toen ze allebei nog tieners waren. Lana was heel close met de ambassadeursdochter, ook al was Tori drie jaar jonger. Het voelde een beetje alsof Tori het kleine zusje was dat ze nooit had gehad. Ze hadden altijd contact gehouden, zelfs tijdens hun studententijd. En vandaag zou Tori voor het eerst op Desida Een langskomen... en ze zou haar nieuwe vriend meenemen, een zekere Alen Novak. Svetlana was in een opperbeste stemming.

‘heej schat, hoe laat komen jij & je luvver aan?’ typte ze op haar tablet alvorens naar de badkamer te lopen.

Tegen de tijd dat ze klaar was met douchen had ze een bericht terug. Ze las het terwijl ze snel wat pap opwarmde in de magnetron. ‘om 10 uur! zien we je daar?’

‘zkr! ben vandaag vrij!!’ stuurde Lana terug. Ze floot vrolijk en schonk een flinke bak zwarte thee in voor zichzelf. Het leven was heerlijk! Haar baas, een jonge vent die meneer Stockton heette, had haar een dagje vrij gegeven omdat ze

morgen op een diplomatieke missie naar de Aarde zou gaan. Ze moest als onderhandelaar optreden bij besprekingen tussen de Desidaanse Alliantie en de Oud-Moscovitische Elitairen. Het was haar eerste echte opdracht, en om eerlijk te zijn was ze vreselijk nerveus. Gelukkig hoefde ze tenminste niet helemaal in haar uppie op pad: Galina Yeltsina zou meegaan, een van haar naaste collega's. Die zou een andere vlucht naar Groenland nemen, maar dat was niet zo erg. Svetlana had gevraagd of zij dezelfde cruiser mocht nemen als Tori en haar vriend. Die zouden namelijk ook naar de Aarde gaan vanaf hier. Ze zou dus een paar dagen vakantie hebben en dan pas beginnen met werken. Een mooie gelegenheid om helemaal bij te praten met Tori, die ze al minstens een jaar niet meer had gezien. Ze stuurden elkaar wel zo nu en dan berichten, maar dat was toch anders.

Lana stopte net haar laatste hap havermoutpap in haar mond toen haar tablet opnieuw piepte. Dit keer was het haar vader op een beveiligd kanaal. '*Privet, papa,*' zei ze met een brede glimlach. 'Sorry dat je me op een slecht moment treft. Ik moet praten met m'n mond vol.'

Haar vader knikte kalm. 'Tja, jij kiest ervoor om op te nemen met je mond vol pap, schat,' wees hij haar terecht, maar hij klonk geamuseerd. 'Je had ook even kunnen wachten.'

'Ik wilde helemaal niet wachten,' zei Svetlana. 'Ik ben juist zo blij dat je belt! Ik wilde je gisteravond al spreken, maar toen kwam het er niet van. Het is hier zo fantastisch. Desida Een is echt de bom! Nog beter dan ik had gedacht.'

Meneer Ivanov lachte haar toe. 'Ik ben blij om dat te horen, Sveta.'

'En, kom je binnenkort een keertje langs?'

Haar vader fronste en schudde zijn grijze hoofd. 'Ik was eigenlijk van plan om volgende week langs te komen, nadat je

terugkomt van die missie op Aarde, maar dat is op het moment niet zo'n goed idee. Er is nogal veel onrust bij de Jupiteriaanse grens. De vloot van Bruce Randall heeft volgens de laatste berichten een heel konvooi van mijn schepen onderschept, en die vervoerden allemaal edelstenen van Prometheus. Het dure spul dus.'

Lana beet op haar lip. Haar vader was eigenaar van de mijnen op Prometheus waar het duurste soort edelsteen in het hele zonnestelsel gewonnen werd: prometheum. Dat was ook de reden dat veel mensen de Ivanov-familie haatten. Ze waren nu eenmaal één van de rijkste families in het Russische Rijk en dat zorgde ervoor dat ze continu het doelwit waren van rebellen, dieven, en ruimtepiraten zoals bijvoorbeeld Bruce Randall. Ze was de Britse crimineel godzijdank nog nooit tegen het lijf gelopen, maar ze wist dat hij haar vaders grootste vijand was. Hij viel altijd precies die schepen aan die het duurste spul vervoerden. De soort edelstenen die in juwelen werden gebruikt waar Elitairen maar wat graag kapitalen voor wilden neerleggen. Het Russische leger had er alles aan gedaan om die vrachtluchten veilig te maken, maar op de één of andere manier had Randall een manier gevonden om de beveiliging te slim af te zijn en geregeld schepen toch aan te vallen.

'Hè, jammer,' zuchtte ze. 'Denk je dat het opvalt als je zo maar een bezoekje aan Desida Een brengt?'

'Helaas wel, lieverd. De meeste rebellen zijn onderhand misschien wel vergeten dat ik een dochter heb, maar sommigen weten het nog, en als ze erachter komen waar jij uithangt is je leven niet meer zeker.'

Dit was de reden waarom ze ooit een valse naam had aangenomen. Waarom ze een tijdje geprobeerd had om blauwe contactlenzen te dragen en daarmee haar groenbruine ogen te maskeren. Waarom ze een jaar lang haar platinumblonde haar

bruin had geverfd, tot ze het zat werd om steeds die uitgroei bij te werken. Het valse paspoort dat ze had moest maar genoeg zijn. Desondanks was ze altijd op haar hoede; dat moest wel. Je wist nooit waar het gevaar vandaan zou komen. Helemaal veilig was ze nooit.

‘Oké.’ Lana glimlachte geforceerd. ‘Nou, dan vraag ik meneer Stockton wel om me de volgende keer op een handelsmissie naar Ganymedes te sturen. Dan kan ik je een bliksembezoek brengen in Novi Moskou voordat ik bij de Desidaanse aandelenmarkt aanklop.’

‘Wanneer kom je echt naar huis, schat?’ wilde meneer Ivanov weten. Hij klonk wat bedroefd. ‘Wanneer kom je weer thuis wonen, waar het echt veilig is?’

‘Ik weet niet, papa.’ Maar dat was niet helemaal waar: ze wist het wel. Ze wist zeker dat ze niet meer terugwilde naar een leven achter tralies, hoe veilig ze ook waren. Lana wilde vrij zijn. De prijs die ze voor die vrijheid moest betalen was echter wel hoog. Ze verloor daardoor de enige ouder die ze nog had, of teminste; ze zou hem amper zien als ze dit leven zou blijven leiden. ‘Hee, ik moet gaan. Mijn vriendin komt zo aan met de cruiser.’

‘Oh, Victoria? Doe haar de hartelijke groeten van mij,’ zei meneer Ivanov en hij zwaaide even naar het scherm. ‘Ik spreek je snel weer.’

Svetlana klikte de app dicht en staarde afwezig naar haar tablet. Na een korte aarzeling opende ze de nieuws-app om het laatste nieuws te lezen. PROMETHEAANSE VLOOT AANGEVALLLEN DOOR PIRATEN – MILJOENEN ROEBELS SCHADE. De krantenkoppen in de Desidaanse Telegraaf schreeuwden haar toe vanaf het scherm en lachten bijna spottend om het idee dat ze ooit een normaal leven zou kunnen leiden zonder dit soort trammelant.

Met een vermoeide kreun deed ze ook de online krant dicht en stond op. Ze probeerde de tablet in haar schoudertas en beende de deur uit om snel naar Jupiter Boulevard te gaan en haar vriendin op te halen.

‘Oh my God,’ riep Tori uit toen ze de luchtsluis uitstormde en met een kleine trolleykoffer achter zich aan op Svetlana afkwam. Ze dumpte het ding lukraak op de grond en sloeg haar armen om Lana heen in een knuffel die haar bijna de adem benam. ‘Of zal ik maar *bozhe moi* zeggen?’

‘Dat hangt ervan af,’ grinnikte Lana, die in het Russisch antwoordde. ‘Ga je vriendje zich niet heel erg buitengesloten voelen als we de hele tijd in een vreemde taal gaan zitten kletsen?’

Tori giechelde en wees naar een lange, blonde man die nu de luchtsluis uitstapte. ‘Nee, dat vindt hij niet erg, hoor. Alen is Kroatisch, en trouwens, hij spreekt minstens tien talen. En vloeiend ook.’ De bewondering en liefde en meisjesachtige verliefdheid waren zo duidelijk in Tori’s stem te horen dat Svetlana ter plekke smolt.

‘Wauw, goed gedaan,’ fluisterde ze. ‘Hij is echt een lekker ding, zeg.’

Alen liep naar hen toe en stak zijn hand uit naar Lana. ‘Leuk om je eindelijk eens te ontmoeten,’ zei hij in vloeiend Russisch. ‘Tori hield maar niet op over hoe aardig en geweldig je was tijdens onze vlucht hierheen.’

‘Dan kan ik maar beter mijn mond houden,’ grijnsde Lana. ‘Je weet toch al alles over mij. Trouwens, nu kan ik alleen maar tegenvallen!’

Alen grijnsde ook. ‘Ja, daar heb je een punt. Eens kijken... je bent drieëntwintig jaar oud, je houdt van Russisch zwart-

brood en bietensoep ook al ben je Russisch-Elitair en niet volks, en je bent net zoals Tori dol op oude muziek en films.’

‘Je hebt goed opgelet, ik hoor het al.’

Terwijl ze alle drie Jupiter Boulevard afliepen om naar de gastenvertrekken te gaan, porde Tori haar vriendin in haar zij. ‘Ik heb hem verteld wie je echt bent,’ mompelde ze. ‘Maar geloof me, hij zwijgt als het graf. Hij is Hoofd Beveiliging op Desida Twee, en ik wilde gewoon niet steeds tegen hem liegen, weet je.’

Lana haalde haar schouders op. ‘Het is al goed, Vitusya. Je bent overduidelijk zwáár verliefd op hem.’ Ze knipperde koket met haar ogen.

Tori glimlachte. ‘Wauw, die bijnaam heb ik al een tijdje niet meer gehoord, zeg. Vitusya, bedoel ik.’

Lana gebruikte de Russische verkleinnaam voor Victoria, en ze gebruikte die voor Tori als een teken van vriendschap en affectie. Dat miste ze nog het meeste aan haar vader niet regelmatig zien: het feit dat niemand anders haar ooit Sveta noemde. Iedereen kende haar als Lana en verder niets.

‘En, hoe noemt Alen jou dan?’ vroeg Lana nieuwsgierig. Ze ging wat zachter praten zodat Alen haar niet zou horen. Hij liep een paar meter voor hen uit met de twee rolkoffers die ze hadden meegenomen.

Tori begon te kleuren. ‘*Draga.*’

‘Dat is zo schattig!!’

‘Ja hè? Hij is echt geweldig. Ik kan nog steeds niet geloven dat hij echt mijn vriend is. Elke ochtend dat ik wakker word en hem naast me zie liggen is het net alsof ik nog steeds droom. Ik heb de ziekelijke neiging om door de kamer te dansen en dwaze liefdesliedjes te zingen, en dat soort dingen.’

Tori’s woorden zongen nog in Lana’s hoofd rond toen ze in de rij gingen staan voor de receptiebalie voor gasten op dek negen. Hoe leuk het ook was om naar het verliefde gebabbel

van haar vriendin te luisteren, het maakte ook pijnlijk duidelijk hoe eenzaam ze zelf was. Ze had zich al heel lang niet meer opengesteld voor iemand. Haar laatste echte vriendje was Sergei geweest, en ze had het met hem uitgemaakt nadat haar moeder was overleden. Sergei had wel geprobeerd om haar te steunen, maar ze had hem weggeduwd. Hij had het ook niet echt begrepen... hij was zelf nog nooit iemand op zo'n brute wijze verloren.

Toen Svetlana eenmaal was verhuisd naar Nieuw-Berlijn, had ze wel wat dates met jongens gehad. Het was leuk geweest, maar ook niet meer dan dat. Hoe kon dat ook, als je niet eens eerlijk tegen een jongen kon zijn over wie je echt was? Niet eens je echte naam kon noemen? Tijdens haar studententijd had het wel een goed idee geleken om afstand te bewaren en voorzichtig te zijn, maar nu voelde ze toch een kleine steek van spijt terwijl ze luisterde naar Tori's enthousiaste verhalen.

'Wat is er eigenlijk ooit gebeurd met die jongen die je toen op de uni wel leuk vond?' vroeg Lana afwezig. 'Dieter ofzo?'

Tori keek stuurs naar de vloer. 'Ik wil het liever niet over hem hebben,' zei ze ineens zacht. 'Hij was niet bepaald lief voor me. En dat is nog zacht uitgedrukt.'

'Oh.' Lana beet op haar lip en legde een hand op Tori's schouder. 'Nou ja, als je er eens over wilt praten...'

Haar vriendin keek op met een dun glimlachje. 'Dank je. Ik had er al veel eerder over moeten praten, maar ja. We maken allemaal wel eens een fout.'

Op dat moment kwam Alen naar de wachtruimte gelopen waar ze waren gaan zitten. Hij had een keycard in zijn hand. 'We hebben een suite die op het moment uitkijkt op Jupiter,' vertelde hij aan zijn vriendin met een tevreden grijns. 'Ik heb de mensen die ik hier ken om een gunst gevraagd.'

‘Wauw! Dus we kijken uit op de Grote Rode Vlek?’ riep Tori uit met sprankelende groene ogen.

‘Jazeker.’

‘Je bent geweldig!’

Alen liet een arrogante grijns zien. ‘Weet ik, *draga*.’

‘Opschepper,’ wees Tori hem geamuseerd terecht.

Alen draaide zich om naar Lana. ‘Heb je tijd om met ons te gaan lunchen? Ik ga Tori eerst de Boulevard laten zien. Daarna willen we gaan eten bij de *Red Giant*.’

‘Tuurlijk!’ Lana fronste. ‘Hoe komt het eigenlijk dat je hier de weg zo goed kent dan? Ik dacht dat *ik* jullie zou rondleiden.’

Alen haalde zijn schouders op. ‘Mijn ex woont hier. Galina Yeltsina?’

‘Oh ja? Zij is een van mijn collega’s. We gaan zelfs samen op die missie naar Groenland.’

‘Gaat ze ook mee met die cruiser die wij nemen morgen?’ wilde Alen weten, ineens wat donker kijkend.

Lana schudde snel haar hoofd. ‘Nee, geen zorgen. Zij komt pas later.’ Het zag ernaar uit dat Alen en Galina niet bepaald als vrienden uit elkaar waren gegaan. Ze was blij dat haar collega niet aan boord van hetzelfde schip zou zijn... zo groot was het niet. Dat zou wel wat pijnlijk zijn geworden met zowel Alen als Tori aan boord.

Ze besteedden de hele ochtend aan een wandeling over Jupiter Boulevard om alle winkels uit te checken totdat hun honger hen naar het restaurant dreef. Zo druk was het binnen nog niet, dus ze kozen meteen voor een tafel vlakbij het grote, ronde raam dat uitkeek op de sterren buiten. Ganymedes glinsterde aan het firmament als een diamant in de verte. ‘Kijk, dat is thuis,’ mompelde Lana met een vinger richting de grootste maan van Jupiter.

‘Je woonde toch tijdens je jeugd in Novi Moskou?’ vroeg Alen.

‘Ja. Maar na mijn moeders dood wilde ik er weg. En ik had altijd de ambitie om op Mars te studeren, dus...’

‘Waarom Mars?’

Svetlana glimlachte wat verlegen. ‘Omdat het zo dichtbij de Aarde is. Ik hou van die planeet. Tori en ik hebben elkaar ooit leren kennen tijdens een Elitair zomerkamp in Groot-Germanië. Misschien heb ik daarom een warme plek in mijn hart voor de Aarde.’

‘We gaan nu naar de Aarde zodat Alen me kan laten zien waar hij is opgegroeid,’ onthulde Tori. ‘En daarna gaan we naar mijn oom Gustav in Hongarije. Oh, en we gaan ook nog op bezoek bij oude vrienden van Alen op de Britse Eilanden. Ava en Nicolas Carter heten ze.’

‘Klinkt alsof je een druk programma hebt,’ lachte Lana. ‘Als ik nog tijd over heb, kom ik misschien wel naar Hongarije of Oud-Engeland.’

Alen wreef even over zijn voorhoofd. ‘Ik denk dat we allemaal wat minder tijd gaan hebben dan we hadden ingepland,’ zei hij met een frons. ‘De meeste cruisers richting de Aarde zijn vertraagd vanwege al die patrouilles rond de Jupiteriaanse grens. Ze hebben het luchtruim rond de planeet afgesloten vanwege die aanvallen door ruimtepiraten.’

‘Oh, ja. Dat komt door Bruce Randall en zijn criminele vriendjes,’ merkte Lana zuur op. ‘Hij veroorzaakt overal rotzooi, die man. Moet hij niet eens met pensioen zo onderhand?’

‘Dat zal wel niet,’ antwoordde Alen. ‘Zo oud is hij niet.’

Lana haalde haar schouders op. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen idee hoe oud hij is. Sterker nog, ik weet niet eens hoe hij eruit ziet.’

‘Klopt.’ Alens ogen vernauwden zich even. ‘Ze houden foto’s van criminelen uit de media, dat is ook zo.’ Hij pakte zijn

tablet en klikte op een paar icoontjes voor hij het ding over tafel naar Lana toeschoof. ‘Dit is hem.’

Nieuwsgierig pakte Lana de tablet op. Hij had waarschijnlijk een heel smoelenboek van criminelen in zijn bestanden staan, aangezien hij voor de beveiliging werkte. Ze keek naar de foto op het scherm.

Twee grijsblauwe ogen keken haar intens aan boven hoge jukbeenderen. Haar blik bleef even hangen bij het spottende lachje dat om zijn lippen speelde. En de donkere wenkbrauwen boven die grijsblauwe ogen leken ook al lichtelijk spottend opgetrokken te zijn. Zijn scherpe trekken werden omlijst door lang, donkerblond haar dat op sommige plekken wat lichterblond was. Lana kon het niet helpen: ze keek vol verbazing naar de foto die Alen van Bruce Randall had. Op de een of andere manier had ze altijd in haar hoofd gehad dat deze man net zo oud als haar vader was, maar dat was duidelijk niet zo. Hij zag eruit alsof hij midden dertig was. Hij zag er rebels en gevaarlijk uit... en ook ontzettend aantrekkelijk. Ze wilde het niet denken, maar ze kon het niet helpen.

‘Hij ziet er helemaal niet uit zoals ik had verwacht,’ flapte ze er tot haar schaamte uit. Snel legde ze de tablet weg zodat ze niet glazig naar de foto zou blijven staren.

Tori’s mond krulde op in een glimlach. ‘Ja, wat had je dan gedacht? Een ooglapje en een houten been?’

Lana giechelde. ‘Ja, of een haak in plaats van een arm. Ik weet ook wel dat dat soort piraten niet meer bestaan.’

Alen stopte de tablet weer weg. ‘Nee. Deze man is veel gevaarlijker dan de piraten die ooit de zee op gingen met hun schepen, neem dat maar van me aan. Ik geloof niet dat ik ooit een meer intimiderende man heb ontmoet dan Bruce Randall.’

‘Heb je hem dan echt persoonlijk ontmoet?’ Lana staaarde Alen aan. ‘Heb je hem gearresteerd of zo?’

Alen was even stil. ‘Nee, ik heb heel even met hem gewerkt. Jaren geleden.’

‘Je...’ Lana viel ook stil en keek Tori hulpzoekend aan.

‘Ik vertel je een andere keer wel hoe het zit,’ mompelde haar vriendin en een verlegen blos kleurde haar wangen.

‘Laten we het erop houden dat ik aan beide kanten van de wet heb gestaan,’ zei Alen kort. ‘Maar ik sta inmiddels al jaren aan de goede kant.’

Op dat moment verscheen de ober met hun drankjes. Svetlana was blij dat Tori van onderwerp veranderde, namelijk hun aanstaande reis naar de Aarde en de plekken die ze zouden bezoeken.

‘Zullen we de eerste beschikbare vlucht nemen die morgen gaat?’ stelde Tori voor. ‘Als we dan vertraging oplopen, zijn we in elk geval nog redelijk op tijd op de plek van bestemming. Waar moet jij precies heen voor die vergadering?’

‘Nuuk. De hoofdstad van Groenland,’ antwoordde Lana. ‘Meneer Stockton heeft daar de aankomende zes dagen een hotelkamer voor me geboekt. Ik kan niet wachten tot ik er ben! Mensen zeggen altijd dat Groenland zo mooi is.’

‘Kun je je voorstellen dat het ooit helemaal onder het ijs lag?’ zei Alen. ‘Voordat de noord- en zuidpool door de kanteling van de Aarde verschoven, was het een poolgebied.’

‘Waarom noemden ze het dan toen al Groenland?’ vroeg Lana met een frons.

‘Volgens mij was het een soort marketingtrucje,’ zei Tori. ‘Toen de Vikingen er voor het eerst landden, wilden ze andere mensen van hun volk overhalen om de boel te koloniseren, dus gaven ze het gebied een naam die uitnodigend klonk.’

Lana grinnikte. ‘Die Vikingen waren lang niet gek.’

Na de lunch liet ze Tori en Alen achter om wat spullen in te gaan pakken. Ze had nog niet eens alles uitgepakt sinds ze hier aan was gekomen. Waar was haar kleine reistas? Mis-

schien lag die nog in de opslag op Mars. Ze kon het zich niet voor de geest halen.

Met een zucht ging Lana op de bank zitten en besloot om dan maar haar oude koffer te gebruiken; de koffer die ze altijd gebruikt had voor haar zomerkamp. Misschien was dat ook wel passend. Deze koffer had haar voorheen altijd vergezeld op haar reizen naar de Aarde, en zou dat nu weer gaan doen.

‘We gaan het gezellig hebben samen,’ zei ze zacht tegen de koffer terwijl ze er een klopje op gaf. Maar die kalmerende woorden waren in feite meer voor zichzelf bedoeld.

2

De volgende ochtend stond er een gigantische mensenmassa voor de deuren van luchtsluis negen. Blijkbaar was Tori niet als enige op het idee gekomen om deze vlucht te nemen: hele hordes reizigers waren hier naartoe gekomen om maar aan boord te kunnen komen van de vroege vlucht. Ze stonden allemaal om de balie gedromd om kaartjes te kopen en ze zwaaiden met stapels bankbiljetten of creditcards om een zitplaats te bemachtigen.

‘Wat nu?’ Lana zette met een gefrustreerde kreun haar koffer neer. ‘Nu komen we hier natuurlijk nooit weg. Ik heb wel een kaartje, maar dat is pas voor de vlucht die vanavond gaat.’

‘Ja. En dat is dus maar één kaartje,’ vulde Tori zuur aan.

Alen tuitte zijn lippen en keek nadenkend. ‘Misschien heb ik wel een idee. Blijven jullie maar in de rij staan, dan ga ik even op pad.’ Hij beende weg richting de Boulevard.

‘Wat gaat hij doen, een ruimteschip kapen?’ plaagde Lana haar vriendin.

Tori snoof. ‘Wat ben je ineens bezig met piratenpraat?’

‘Nou ja.’ Lana keek ongemakkelijk weg. ‘Hij heeft toch ooit met een beroemde piraat gewerkt.’

Tori kuchte ongemakkelijk. ‘Ja, daar wou ik het nog even over hebben. Alen zat toendertijd bij het Kroatische verzet. Toen hij jonger was. En dat is langzaam maar zeker ontspoord in een crimineel bestaan. Hij heeft zes jaar vastgezeten, maar hij heeft in de gevangenis al zijn leven gebeterd. Hij heeft er alles aan gedaan om uit die put te klimmen. Ik neem aan dat hij die Bruce Randall kent uit de tijd dat hij ontspoorde.’

Lana probeerde uit alle macht om niet te blozen toen ze die naam weer hoorde. Natuurlijk zou ze dit nooit tegen wie dan ook vertellen, niet eens tegen haar beste vriendin, maar ze had afgelopen nacht nogal intens gedroomd over Bruce. Zijn gezicht had haar in haar dromen achtervolgd, zijn spottende, blauwgrijze ogen hadden haar aangestaard, en hij had een flauw glimlachje om zijn mond gehad toen hij voor haar ging staan en een ooglapje voor haar gezicht had laten bungelen. ‘Niet wat je had verwacht, Lana?’ En wat nog erger was: in de droom had hij haar ook aantrekkelijk gevonden, en het had haar tegelijk doodsbang gemaakt en opgewonden. Wat was er toch in vredesnaam met haar aan de hand? Ze zou wel zenuwachtig zijn over haar aanstaande reis naar Nuuk.

‘Alen is een geweldige man,’ vond Lana. ‘Ik neem aan dat hij het verleden helemaal achter zich heeft gelaten, dus dat vind ik niet zo belangrijk. Maar hebben je ouders hem dan al ontmoet..?’

Tori grinnikte. ‘Mijn moeder wel. En ze loopt met hem weg, geloof me.’

‘Wauw! Dat verbaast me echt.’ Lana wist hoe kritisch mevrouw Weiss kon zijn. Ze had de twijfelachtige eer gehad om Tori’s enige ‘goedgekeurde vriendin’ te zijn tijdens hun middelbare schooltijd. Helaas hadden ze elkaar toen niet zo veel kunnen zien, aangezien Tori toen nog op Mars woonde en zij nog op Ganymedes. ‘Hoe heeft ze hem dan ontmoet?’

Haar vriendin glimlachte. ‘Hij heeft de hele dag in het Duits tegen haar lopen slijmen. Hij heeft vooral mij met complimenten overstelpt. En daar kon ze natuurlijk geen weerstand aan bieden.’

Ze babbelden nog even verder over de ontmoeting die enkele weken geleden had plaatsgevonden totdat Alen terugkwam met een grote grijns op zijn gezicht. ‘Alles is geregeld,’ zei hij. ‘We gaan aan boord van één van de schepen in de

DSD1-vloot. Ik heb de piloot gevraagd of hij ons op Aarde af kan zetten voordat hij doorvliegt naar Venus om daar een bataljon militairen op te pikken.’

‘Even je positie misbruikt?’ Tori kuste hem plagend op zijn wang.

‘Ach, het helpt wel als je Hoofd Beveiliging bent op het naburige station.’

Alen nam hen mee naar de andere kant van de hal, naar een lanceerplatform voor militair transport. Een vrolijk uitziende man met een zwarte snor stond op hen te wachten bij luchtsluis twintig. ‘Welkom aan boord,’ zei hij. ‘Vergeet niet de piloot een fooi te geven.’

Lana moest lachen. Ze stapte naar voren om als eerste in te checken door haar ID-kaart voor de scanner naast de ingang heen en weer te wuiven. Het valse paspoort dat ze gebruikte was gekoppeld aan een beveiligd kanaal dat haar vader direct op de hoogte stelde waar ze had in- en uitgecheckt. Zo kon hij haar altijd volgen tijdens haar reizen. Meestal was het inchecken met een ID-kaart meer een formaliteit: niemand keek echt naar de naam op zo’n kaart, tenzij er een foutmelding op het scherm van de scanner verscheen.

Zoals ze al had verwacht ging het groene licht onmiddellijk aan en kondigde het LED-schermpje eronder aan dat ‘Lana Petrova’ aan boord kon gaan. Svetlana stapte naar binnen en keek het kleine schip rond. Aangezien het schip niet was gebouwd om burgers te vervoeren, waren de kamers niet je van het: er waren er drie, elk met een stapelbed uitgerust, maar het maakte haar niet uit. Hier als eerste wegvliegen om naar de Aarde te gaan maakte al het andere meteen goed.

‘Zo, ga jij met kapitein Blanco in één stapelbed?’ grinnikte Tori, die achter haar aan naar binnen kwam. ‘Of zijn er genoeg kamers om allemaal van onze privacy te genieten?’

Lana trok een wenkbrauw op. ‘Er zijn drie kamers. En kapitein Blanco lijkt me een toffe vent, maar zo tof nou ook weer niet.’

Toen het schip eenmaal Desida Een achter zich had gelaten, kozen ze allemaal een kamer uit om hun bagage te dumpen om vervolgens aan een tafeltje vlakbij de grootste patrijspoort te gaan zitten en koffie te drinken. Kapitein Blanco was in de cockpit en weldra verdween Jupiter uit beeld.

‘Wie zijn Ava en Nicolas Carter eigenlijk?’ wilde Lana nieuwsgierig weten. ‘Die namen klinken niet bepaald Kroatisch.’

‘Dat zijn ze ook niet,’ verklaarde Alen. ‘Nicolas was de eerste man die me een baan aanbood nadat ik vrijkwam. Hij heeft ook een aanbeveling gedaan bij commandant Kelso op Desida Twee. Hij kwam erachter dat ik nog wel meer in mijn mars had dan alleen een beetje de tuin bijhouden.’

‘Was je een tuinman?’

‘Ja, zoiets. Ik beheerde zijn land. Ik ben ook goed bevriend met zijn vrouw. Ava is geweldig.’

‘Ik kan niet wachten tot ik ze ontmoet,’ zei Tori enthousiast. ‘Ze zijn een beetje zoals oom Gustav, weet je. Ze helpen volkse boeren om beter het land te kunnen bewerken en dat soort dingen. Nicolas was zelfs lid van één van de rijkste families op Luna, maar hij werd onterfd toen hij met Ava trouwde.’

‘Waarom?’

‘Lang verhaal,’ antwoordde Tori, ‘maar het was in elk geval een schandaal in Elitaire kringen.’

Lana viel stil. De rebellen die haar moeder destijds hadden vermoord waren ook Brits geweest. Natuurlijk geen Britten afkomstig van de Aarde; hun groepering had geopereerd vanuit Amalthea, een van de armste manen van Jupiter, maar toch.

Ze kon zich nooit helemaal over het gevoel heenzetten dat Britten die niet tot de Elite behoorden niet te vertrouwen waren. Ze had niets meer met volkse mensen uit dat gebied te maken willen hebben na haar moeders dood.

‘Nou, ik zal proberen langs te komen als ik nog tijd over heb,’ beloofde ze desondanks braaf.

De rest van de dag verliep zonder incidenten. Er was een kleine magnetische storm vlakbij de asteroidengordel, maar kapitein Blanco was een capabel piloot en hij loodste ze zonder problemen door de turbulentie heen. Tegen de tijd dat de klok negen uur Desidaanse tijd sloeg, had het DSD1-schip het Martiaanse luchtruim bereikt.

‘We landen zo op Deimos,’ zei de kapitein, die even uit de cockpit stapte voor een korte pauze. ‘Over een uur zijn we er. Daar overnachten we.’

‘Dat is al snel.’ Lana tuurde uit het raam om een glimp op te vangen van de kleinste van de twee manen van Mars, maar het was nog te ver weg om iets te kunnen zien. Mars zelf was een duidelijk zichtbare, rode cirkel tussen de sterren.

Tori kwam naast haar staan bij het raam. ‘Jammer dat we geen tijd hebben om in Nieuw-Berlijn langs te gaan,’ zei ze.

‘Misschien op de terugweg?’

‘Wie weet.’ Tori glimlachte. ‘Dan kan ik Alen ook laten zien waar ik ben opgegroeid.’

Ze werden onderbroken door een loeiende sirene die plots uit alle hoeken van de ruimte leek te komen. Rode waarschuwingslichten begonnen te flitsen aan het plafond.

‘Wat krijgen we nou?’ Kapitein Blanco sprong op en rende terug naar de cockpit.

‘Wat is er aan de hand?’ Svetlana slikte de zenuwen weg die zich als een prop in haar keel hadden samengebaldd. Ze was altijd een beetje nerveus als ze moest vliegen, ook al deed ze

het al haar hele leven. Sirenes en flitsende rode lampen brachten haar ogenblikkelijk in alarmmodus.

‘Misschien een meteor,’ haalde Alen zijn schouders op. ‘Of een ander object dat op onze baan ligt. Dat signaal gaat dan altijd af als we op automatische piloot vliegen.’

‘Het is een ander schip,’ riep de kapitein. Hij had de deur open laten staan om verslag uit te kunnen brengen. ‘Een nogal groot schip. En het ligt op ramkoers.’

Alen werd wat bleker. ‘Wijk dan uit.’

‘Dat is niet zo eenvoudig. Ik zit nogal dicht bij Mars, en het stikt hier van de schepen. Als ik deze ontwijk, kom ik straks in het vaarwater van een cruiser terecht.’

Lana’s maag draaide zich om. De high-tech cruisers tussen Mars en Saturnus reisden bijna met de snelheid van het licht. Die zouden ze nooit op tijd aan kunnen zien komen; daarom moest iedereen zich aan de afgesproken vluchtroute houden. Ze wierp een blik uit het raam van de cockpit. Daar hing inderdaad een enorm schip dat hen precies de weg versperde.

‘Ik rem wel af,’ gromde de kapitein. ‘Anders gaat het echt fout. Zijn ze soms de controle over het stuur kwijt?’

‘Geen flauw idee,’ antwoordde Alen. ‘Wij zijn de enigen die deze route mogen vliegen, dus ja... dat moet dan wel.’

Ze verstijfden allemaal toen de radio plots begon te kraken. ‘Dit is de enige waarschuwing die u krijgt,’ zei een stem met een duidelijk Brits accent. ‘Rem af tot u stilligt en maak u klaar om gekenterd te worden.’

‘Wat is dit in godsnaam?’ barstte kapitein Blanco uit. Ondanks zijn uitbarsting deed hij wel wat hem gevraagd werd. Ze waren volledig overgeleverd aan de genade van de mensen die het enorme schip vóór hen bestuurden, en de uitdrukking ‘gekenterd’ klonk niet bepaald geruststellend.

‘Zou het een standaard controle zijn?’ opperde Tori met bevende stem.

‘Nee.’ Alens stem klonk kortaf. ‘Dat schip heeft geen Germaans of Brits kenteken. Dus dat kan niet.’

Lana’s mond werd droog toen een kleine shuttle zich losmaakte van het grote schip en koers zette naar hun luchtsluis. Het hele schip schudde toen de shuttle in de klampen gleed van hun enige luchtsluis. Daarna ging die met een sissend geluid open.

Drie lange mannen in donkergroene kleding met geweren in hun hand stapten de ruimte binnen.

Lana voelde al het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Oh God. Dit kon niet waar zijn... in paniek deed ze een paar stappen achteruit toen ze de langste van de drie mannen herkende. Het was Bruce Randall. Hij zag er anders uit dan op de foto die ze gisteren van hem had gezien; zijn blonde haar was wat korter, en er speelde absoluut geen spottend, verleidelijk lachje om zijn lippen. Maar wat ze niet had kunnen zien op de foto was hoe ongelofelijk wreed en intimiderend hij in het echt overkwam. Alleen al zijn lengte liet haar knieën knikken. Als ze naast hem zou gaan staan zou haar kruin niet eens tot zijn schouder reiken. En hij was niet alleen lang: hij was ook ontzettend breed gebouwd. De handen waarmee hij zijn geweer vasthield zagen er zo groot en sterk uit dat ze zeker wist dat hij iemands nek met zijn blote handen zou kunnen breken.

Haar hart haperde even toen de angstaanjagende man zijn ogen op haar richtte en in twee stappen voor haar stond. ‘Jij,’ zei hij met een stem die zo duister en laag klonk dat ze spontaan in huilen wilde uitbarsten. ‘Jij komt met ons mee.’

Wat?! Dan kon hij niet menen. Dat kon ze niet. Dat durfde ze niet. ‘Maar ik...’ Ze slikte en haar handpalmen begonnen te zweten. ‘Ik heb niets gedaan.’

Hij lachte spottend. Nu zag hij er meer uit als op zijn foto; geamuseerd door iets wat ze nog niet helemaal wilde begrijpen. ‘Oh, jij misschien niet. Maar je vader wel.’

‘Ik heet Lana Petrova,’ zei ze, terwijl ze probeerde zichzelf iets langer te maken toen hij nog dichterbij kwam staan. ‘Ik weet niet waar u het over heeft.’

Zijn hand sloot zich om haar bovenarm. ‘Jij bent Svetlana Ivanova,’ zei hij op koude toon. ‘En je bent mijn gevangene.’

‘Laat haar met rust,’ hoorde ze plotseling Tori uitroepen. ‘Alstublieft.’

‘Hou je mond,’ siste Alen zijn vriendin toe. ‘Daag hem niet uit.’ Hij zette een aarzelende stap naar de ruimtepiraat toe. Het was duidelijk dat ook hij bang was. ‘Kunnen we er niet over praten?’ zei hij met trillende stem.

Bruce draaide zijn hoofd en nam de man die hem had durven aan te spreken op met een koude blik in zijn ogen. ‘Novak,’ zei hij na een paar seconden stilte. ‘Dit zijn jouw zaken niet.’

Alen werd duidelijk bleker. ‘Doe haar niets aan. Alsjeblieft.’

‘Oh, maak je geen zorgen.’ Bruce glimlachte traag. ‘Ze is levend meer waard dan dood.’

‘Maar...’

De piraat hief zijn geweer iets omhoog en deed een stap richting Alen. ‘Wat zei ik nou net?’ zei hij kalm.

Oh, God... Svetlana wist precies waar dit op uit zou draaien als Alen bleef protesteren. Deze man ging over lijken. Ze moest iets doen. En het enige dat ze op dit moment kon bedenken was meewerken. Met kloppend hart trok ze Bruce aan zijn mouw. ‘Ik- ik ga wel mee,’ stotterde ze. ‘Maar dan gaan we nu meteen. Laat mijn vrienden alsjeblieft met rust.’ Tranen welden op in haar ogen, en heel even zou ze zweren dat ze Bruce verbaasd naar haar zag kijken. Toen was zijn

gezicht weer strak en keek hij met toegeknepen ogen op haar neer. ‘Dan laat ik je nu los,’ zei hij langzaam. ‘Dan kun je zelf ook lopen.’

‘En de anderen?’ vroeg een donkerharige man naast Bruce.

‘Verdoof ze maar,’ antwoordde hij. ‘Anders worden we misschien gevolgd.’

Lana balde haar handen tot vuisten toen het huilende geluid van de verdovende pistolen opklonk en haar vrienden plus kapitein Blanco op de grond terecht kwamen. Bruce draaide zich naar haar toe. ‘En geef haar een slaapmiddel,’ voegde hij toe, alsof ze er zelf niet bij was. ‘De zwaarste dosering.’

Voordat Lana begreep wat er gebeurde, pakte Bruce’s donkerharige vriend haar bij de schouder en plantte hij een naald in haar arm. Ogenblikkelijk voelde haar hoofd zwaar en begon de hele ruimte te tolleren alsof ze in een draaikolk terecht was gekomen.

Daarna wist ze niets meer.

3

Auw.

Lana kreunde zachtjes toen ze wakker werd met bonkende hoofdpijn. Haar mond voelde zo droog aan als de Martiaanse woestijn. Ze opende haar ogen en deed ze meteen weer dicht toen bleek dat ze recht in een lamp staaarde die aan het plafond bungelde. Waar was ze?

‘Ze komt bij,’ hoorde ze een man zeggen.

‘Geef haar wat water,’ zei een tweede, mannelijke stem.

Toen iemand een beker aan haar lippen zette, ging Lana snel rechtop zitten en slokte ze het water met gulzige teugen naar binnen, met haar ogen nog steeds dicht. Pas toen het licht boven haar hoofd wat gedimd werd, durfde ze ze weer open te doen.

De donkerharige man die haar eerder het slaapmiddel had toegediend zat op de rand van haar bed en vulde de beker nogmaals bij met water. ‘Welkom terug in het land der levenden, schone slaapster,’ zei hij op gladde toon. ‘Lekker dutje gedaan?’

Lana likte langs haar lippen. ‘Waar ben ik?’

Hij glimlachte wreed. ‘Ja, dat is natuurlijk de vraag. Dat ga ik je niet vertellen.’

Met wazige blik keek ze de kamer rond. Er was niet veel te zien; de gordijnen waren dicht, en het enige meubilair dat de kamer leek te bevatten was het bed waar ze op had gelegen.

‘Ik ben trouwens John,’ zei de man, nog steeds met dat gladde glimlachje om zijn lippen. Ze werd er misselijk van. ‘Bruce heeft me gevraagd voor je te zorgen tijdens je schoonheidsslaapje.’

‘Hoe lang heb ik geslapen?’

‘Twee dagen.’

‘Allemachtig.’ Geen wonder dat ze de hele oceaan wel zou willen leegdrinken. Afwezig liet Lana haar hand naar haar zak glijden, waar ze haar mini-tablet altijd bewaarde, maar toen realiseerde ze dat het ding weg was. En alle kleren die ze had gedragen ook. Ze had nu een spijkerbroek en een grijs T-shirt aan uit haar koffer.

‘Ja. Excuses,’ merkte John op toen hij haar verbijsterde blik zag. ‘Ik moest je helemaal uitkleden om te checken of je geen microfoons of trackingapparatuur bij je droeg. Ik hoop dat je deze outfit wat vindt... ik heb maar gewoon wat uit je bagage gehaald.’

Had deze man haar helemaal uitgekleet tot ze naakt was terwijl ze lag te slapen?! Lana moest bijna overgeven. Angstig keek ze weg toen John’s enge glimlachje zich verbreedde tot een opdringerige grijns. ‘Ik wil je best nog eens helemaal uitkleden,’ zei hij, en hij liet zijn stem dalen. ‘Is misschien nog wel leuker als je wakker bent.’

Oh, God. Nee. Niet dit. Lana sprong zo snel op van het bed dat haar hoofd even tolde. Ze schuifelde naar de andere man in de kamer toe. Die zag er met zijn grijze haar en normale postuur een stuk vriendelijker uit dan zijn collega, en ze bad tot God dat hij haar zou beschermen en John niet zou laten doen waar hij zo duidelijk op uit was.

‘Bruce zei dat hij haar meteen wilde spreken als ze wakker was,’ zei de man, die een klein stapje naar haar toe deed. ‘Laten we haar naar de zitkamer brengen.’

Lana had de man spontaan een knuffel gegeven als hij geen wapendragende piraat was geweest. ‘Ja, laten we naar de zitkamer gaan,’ brabbelde ze instemmend.

Johns blik verduisterde, maar hij liet geen protest horen. Blijkbaar was Bruce’s wil echt wet in dit huis... waar dat dan ook mocht staan. Toen John de deur openduwde en een lange gang in lichte kleuren geverfd onthulde, staarde Lana verrast

naar buiten. Er stonden zelfs sjieke planten in potten aan weerszijden tegen de muur. Het leek wel alsof ze in een Elitaire villa waren, maar dat kon toch niet?

Op welke planeet zou ze zijn?

Geflankeerd door de twee bewakers liep ze de gang door, die uitkwam op een gigantische zitkamer die smaakvol gemeubileerd was. Een groot 3D-scherm prijkte aan de muur tegenover een lange, witleren bank. En Bruce stond in het midden van de kamer, zijn ogen onafgebroken op haar gericht toen ze hem naderde. Alles zag er zo vreemd Elitair uit. Dit was wel het laatste dat Lana had verwacht van een piratennest. Het maakte de hele situatie onwerkelijk.

De angst die ze voelde toen Bruce een stapje naar haar toezette en haar bij haar arm pakte, was aan de andere kant echt genoeg. ‘John, Chester,’ zei hij met een knikje naar zijn hulpjes. ‘Laat ons maar even alleen.’

Heel even voelde ze de onbedwingbare neiging opkomen om de vriendelijke Chester te smeken niet weg te gaan. Waarom wilde Bruce alleen met haar spreken? Ging hij haar pijn doen? Hij had dan wel gezegd dat ze levend meer waarde had dan dood, maar dat hoefde niet per se te betekenen dat hij haar ongeschonden zou laten. Toen hij haar met kracht naar achteren duwde en op de bank neerplantte, voelde ze haar benen trillen.

‘Nou, juffrouw Ivanova, daar zitten we dan,’ zei hij, terwijl hij zelf op de koffietafel ging zitten die vlakbij de bank stond. Hij kwam daarmee tegenover haar te zitten. ‘Ik stel voor dat we er niet omheen draaien.’

Lana knikte braaf. ‘Oké,’ zei ze zacht, al had ze geen idee waar deze man precies op doelde.

Bruce hield zijn blauwgrijze ogen op haar gevestigd toen hij voorover leunde, zijn ellebogen op zijn knieën en zijn